BERNHART ŠTROBEL

PUT DO KUĆE

Tako je oslobađajuća vožnja kroz prazne kvartove. Na svakom semaforu je uključeno zeleno svetlo, kao da deluje neka čarolija. Njišem se u ritmu muzike dok kaseta ne dođe do kraja. Postaje sve tiše, čini mi se, i na kraju sasvim prestaje, kao da kaseta slabi. Ne gledam kazaljku, ali siguran sam da je brzina oko 80 km/h. Tako je laka papučica gasa. Vozim obilaznim ulicama jer me to oslobađa. Kroz poluotvoreni prozor struže vazduh koji šušti kroz moju kosu, mokru od kiše. Koža na glavi postaje hladna.

Ponovo semafor koji se menja u zeleno, trenutak pred moj dolazak na raskrsnicu. Trebalo je, u stvari, da skrenem ako sam hteo kući. U tome je zapravo problem. Ništa nisam mogao da započnem mišlju da se nalazim u svom stanu. Glupo bi mi izgledala slika kako se ušunjavam i kako sve radim pažljivo i tiho. Svlačenje, slaganje odela u orman, lagano otvaranje vrata, tehnički nemoguće. Pranje zuba. Ulazak u krevet pored Sare. Upijanje oznojenog, zagrejanog tela, njenog daha na licu.

Bez gledanja uzimam neku drugu kasetu. Pritiskam dugme, iz radija izlazi kaseta koju sam slušao. Zamenjujem ih. Napolju prolaze zgrade, kao da ih pomeram nazad, jednostavno, držeći stopalo konstantno na gasu. Ogromna kuća od opeke podseća me na nešto, ali nemam pojma šta bi to moglo da bude. Kasnije nailazi kompleks stambenih zgrada sa većim i manjim rupama. Uglavnom su to prozori. Ostale rupe su jednostavno samo to: rupe. To su one moderne građevine koje moraju da imaju nešto zajedničko jer sve liče jedna na drugu. Nakon toga prolazim pored Mekdonaldsa. Osećam glad, ali nemam želju za jelom. Pre bih zapalio cigaru. Tražim ih po automobilu u pregradi za rukavice, malom delu ispod radija koji se otvara, pronalazim samo saobraćajnu dozvolu. Trebalo bi , u stvari, da budem razočaran jer sam bio čvrsto ubeđen da ću pronaći paklicu.

U susret mi dolazi biciklista. Na sebi ima dres i biciklističke pantalone. Deluje kao da je zalutao. Mogao bih i da poverujem kako se radi o pravom trkaču koji je skrenuo sa svoje maršute.

Nebo je prazno, baš kao i ulice. Iz daleka prepoznajem znak za trafiku sa debelom šipkom koja preseca okrugli znak: automat. Kočim naglo jer hoću da kupim kutiju "memfisa". Prijatno je. Neki pažljivi vetar duva kroz dugačku ulicu i suši je bez ikakvog zvuka. Koža na glavi je još uvek hladna.

Sedam na ivičnjak. Neudobno je, nizak je, zbog toga menjam mesto i sedam na stepenice koje vode do ulaza u prodavnicu. Dok sam ispušio cigaru između mojih stopala nastala je pravilna bara, odlazim do automobila i vozim do obližnjeg bara u kome još nikada nisam bio.

Namerno parkiram automobil nešto dalje jer hoću da ispružim noge. Pored kolovoza prolazi voz. Pišti sa prekidima; ovaj ton koji unutra deluje bezopasnije prigušuje se u telu. Iz džepa na jakni vadim cigaru, da bih je upalio leđa okrećem vetru. Setio sam se da za

naredni dan imam dogovor sa mamom da zajedno doručkujemo u kafeu Blauštajn. Iz nekog razloga nije mi izgledalo lepo .

Tek kada sam do kraja ispušio cigaru, ušao sam u bar. To je neobično mali prostor u kome sam se osećao zarobljeno. Nema prozora. Sedam za šank, na ćošak koji je najbliži ulazu. Poručujem koktel i slušam muziku koju pušta DJ iza bara, sa malog prostora u obliku trapeza. Njegovo telo se njiše. Barmen stavlja čašu ispred mene. Najpre nisam siguran da li je to piće koje sam tražio. Brzim pokretom uzimam čašu, želeći da vidim njegovu reakciju. Ostaje miran. U čaši je zelena trešnja nabodena na mali mač od plastike. Mašem barmenu i pitam ga da nema neke novine. Nema. Posmatram ostale ljude koji sede za šankom. Svi piju sami, ali izgledaju kao da čekaju nekog. Nekoliko ljudi gleda DJ-a, a ostali su spustili glave.

Jedan konobar dolazi iz prostorije koja se nalazi pored toaleta. Kolegi donosi činiju sa malinama. Ovaj ih uzima i odlaže. Zatim u mikser stavlja nekoliko kašika od toga. Pridodaje usitnjene kocke leda i neko alkoholno piće crvene boje. Mikser pretvara sve u kašu. Barmen uzima slamčicu i gustira. Piće sipa u čašu i dodaje kelneru od malopre.

DJ pušta neku verziju pesme “Bobby Brown” Frenka Zape i nekako mi na pamet pada Sara. Njen piskutavi glas, uvo koje stalno proviruje iz kose, njen hod sa razmaknutim vrhovima stopala. Njeno kretanje kroz kupatilo uvek na isti način. Svaki njen pokret kao da je uvežban.

Brzo ispijam, plaćam i napuštam lokal. Nekoliko kapi pada sa neba. Celokupna atmosfera u praznom delu grada podseća me na početak filma “Vanilla Sky”. Napuštanje svega ovoga osetio bih kao izdaju. Verujem da sam svemu kriv za nešto. Ulici, zelenom ili žutom trepćućem svetlu na semaforu, mostu, tramvajskim i železničkim šinama. Prolazi noćni autobus, u njemu su samo dve osobe. Jedna sasvim napred, iza vozača, i jedna na poslednjem sedištu. Podsećanje na zajednički stan sa Sarom izaziva u meni neprijatan osećaj. Razmišljam o lupkajućem zvuku brave na vratima koja grebu po pločicama, razmišljam o zavesama. Put do garaže izgleda mi kao nešto potpuno neprirodno. Interfon na kome su napisana imena svih stanara, pored svakog je dugme, kao na automatu. Kao da komšije mogu da se izvuku poput slatkiša ili kutije cigara. Zatim u samoj zgradi još jedna tabla sa imenima stanara. Odjednom sam neobično srećan, jer tu je Sarino ime.

Prelazim preko pešačkog prelaza s cigaretom u ruci. Na drugoj strani ulice gledam u nebo. Kao da postoje dve ravni. Jedna s ulicama i osvetljenjem, semaforima koji se ljuljaju na vetru i jedna ravan iznad ove, od žica koje povezuju tramvaje s betonom. Mreža isprepletena od metalnih linija, ona razdvaja dve ravni. Iznad toga ništa se ne pomera. Sve je nemo.

Produžavam niz ulicu. Zaustavljam se ispod jednog mosta. Razmišljam o poslednjem susretu sa Sarom, danas popodne. Izgleda mi kako večnost. Gubi se, rekla je kada sam pljunuo na tepih. Gubi se iz mog stana. Aha, tvoj stan, odgovorio sam.

Gledam duž široke ulice. Kao crtež leži na ravnoj površini. Skoro na kraju vidnog polja ugledao sam jednu osobu kako šeta sa velikim psom na povocu. Tačno ispred njenog lica klizi svetla tačka, kao da je laser. Prolazim pored metro-stanice koja nije u funkciji. Na ulazu su postavljene rešetke. Pokušavam da se popnem do neke visine, ali se osećam teškim i odustajem. Šutiram nekoliko puta, jer se osećam kao da mi je sloboda ograničena. Odlazim dalje. Jedan automobil se zaustavlja na obližnjoj benzinskoj pumpi. Veoma je svetlo, kao da je deo postojeće svetlosti uperen na ovu tačku. Iz automobila izlazi čovek, ostavlja otvorena vrata. Iz automobila dopire tiha muzika. Sa radija se čuje spiker. Čovek

uzima crevo, istače gorivo i ulazi u kućicu da plati. Izlazi sa sladoledom sa kojeg će skinuti papir pre nego što uđe u automobil. Dok vozi ka uključenju na ulici vidim ga kako liže sladoled.

Polako se čuje brujanje automobila iz obližnje ulice. Neprirodno mi izgledaju širina prazne ulice i prigušeni ton koji izgleda kao da će uvek ostati isti. Bacam cigaru na beton i kada sam hteo da je zgazim da bih je ugasio, slučajno sam je šutnuo. Iskočilo je nekoliko varnica, kao mali vatromet, pomislio sam. Zatim odlazim u prodavnicu na benziniskoj pumpi i kupujem dva piva. Jedno pijem u hodu. Drugo ostavljam u pregradi za rukavice. Prednja sedišta pomeram skroz napred, a na zadnjem sedištu sam zaspao.

Sa nemačkog preveo *Milan Prtenjak*